

Sognebladet

Vor Frue kirke i Slagelse

December 2018 * Nr. 16

Og det er faktisk smukt, at vi i den grad anser julen værd alle de mange anstrengelser. Men disse anstrengelser må på ingen måde få os til at glemme Ham, som er årsagen til, at vi også på det ydre plan søger en bedre, smukkere, renere verden.

Oprydning, rengøring, sammenkomster og julegaver bør også hellere end gerne finde deres relevans på det indre plan, så Kristus, hvis fødselsfest vi snart kommer til at fejre, må opleve sig mere og mere velkommen iblandt os – ikke kun som ven, men både som Frelser og Ven.

Skriftemål som oprydning og rengøring. Som den enestående vej til de bedste (eukaristiske) sammenkomster og de egentlige julegaver... Ja, de efterfølgende linjer kommer til at handle om skriftemål. Om dets skønhed. Om dets gavn.

“For jer, katolikker fungerer det ganske enkelt: I kan bare gå til skrifte, derefter sige tre *“Ave Maria”* og I kan sagtens begynde forfra.” Hvor tit hører jeg ikke denne bemærkning gengivet af mine trosfæller, som nogle gange morer sig lidt (og jeg med dem) over opfattelsen af det katolske skriftemål, de møder hos deres ikke-katolske venner og bekendte. Egentligt er denne opfattelse kun forkert, hvis det *“at begynde forfra”* skal forstås: *“at leve sit liv som før skriftemålet”, “at bruge skriftemålet bevidst til at skabe en fornemmelse af at blive renset, udtømt for snavs, så man kan begynde på at samle det gamle snavs igen.”*

“At begynde forfra” kan til gengæld også forstås, som en ny chance, det vil sige: Jeg modtog Guds tilgivelse og blev forsonet både med Gud og Kirken og fra nu af vil jeg gerne prøve at imødekomme Jesu opfordring: *“Gå, og synd fra nu af ikke mere.”* / Joh 8,11c /. Den form for en ny begyndelse er højest ønskelig. Den forsonede sjæls tilstand minder om et uskyldigt barns tilstand. Ikke en slags *tabula rasa* - en tom tavle, som fra nu af blot er til rådighed, så den kan fyldes med hvad som helst igen. Nej. Snarere en have fyldt med de smukkeste, de mest eftertragtede blomster. En have, som vi hver især får lov til at eje på en måde, men også at forvalte og pleje på Guds vegne. En have, som – hvis den ikke plejes, desværre igen nemt kan omdannes til en affaldscontainer. En have fyldt med de mest eftertragtede blomster – med Guds nåde – med hellighed. Et uskyldigt barns tilstand. (*“Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.”* / Matt18,3/).

Som Kristi stedfortræder ved modtagelse af andres skriftemål erfarer jeg en form for en ubeskrivelig lykke: **“Gud** skabte igen noget smukt og **Han** anvendte lille mig i sit skaberværk som sit redskab.” Både som præst og som blot troende menneske føler jeg inderst inde et behov for nærmest at falde på knæ foran ham / hende, som lige har hørt absolutionens ord, da jeg anser den forsonede som en helgen – Guds store værk.

Hvordan aflægger man skriftemål? Dette spørgsmål har jeg lyst til at erstatte med: Hvordan modtager man bodens og forsoningens sakramente? Selve skriftemålet er en betydelig del af en mere kompleks virkelighed. Jeg ønsker her generelt at reflektere over praktisering af skriftemålet ud fra mine egne erfaringer: både som skriftebarn og som skriftefader – bevidst om tavshedspligten. Ingen vil blive udstillet personligt. Ved at skrive dette indlæg tænker jeg slet ikke på konkrete personer. En af de gaver, en præst får i forbindelse med andres skriftemål, er, at man ikke forbinder de skriftende mennesker med det, hvad de har bekendt.

Hvordan konkret modtager man bodens og forsoningens sakramente (5 betingelser)?

1. Det er godt at begynde med **at granske (ransage) sin samvittighed**. Brug bønnen om Guds hjælp (til dette formål kan man også spørge en åndelig vejleder, eller også en ven, et familiemedlem, som har en vis erfaring med at praktisere modtagelse af bodens sakramente). I visse tilfælde kan man risikere, at *“en sovende samvittighed”* ikke længere disponerer med den nødvendige dømmekraft. *“En sovende samvittighed”* vil oftest forblinde sin ejer: den tillader ikke at se en synd som synd, den kender ikke grænser mellem godt og ondt, den forhindrer i at se behov for at blive frelst fra sine synder og deres følger.

Den kan til tider stadigvæk være følsom over for andres synd, men helt blind over for sin ejers. I ekstreme tilfælde kan "en sovende samvittighed" få sin ejer til at ændre opfattelse af Kristi rolle i sit liv: Tror jeg, at jeg er uden synd, så behøver jeg ikke Kristus som min Frelser. Jeg kan nøjes med at have Ham som en ven, kammerat (hvis jeg i det hele taget stadigvæk er interesseret i at have noget med Ham at gøre).

2. Opdagelse af, at man har syndet, bør føre os til **en oprigtig anger**. Det er godt at efterstræbe den fuldkomne anger, som er til, når man **ikke kun** fortryder sine synder, fordi man risikerer at miste Guds nærvær, fordi man kan udsætte sig selv for fortabelse, men endnu mere fordi man **har såret den elskende Gud**. **Først: anger = frugt af kærlighed fra og til Gud og til sin næste (dette kalder man også Guds frygt).**
og ved siden af denne
anger = frugt af en frygt for fortabelse.

3. Først nu er man klar til at aflægge **et ærligt skriftemål**. En psykolog vil ofte prøve at bearbejde ens problemer skridtvis. Gud behøver ikke at tage nogle små skridt. Oplys Han mig om mine synder, så gør Han det med henblik på at befri mig fra dem alle på en gang. Derfor kan det være forkert bevidst at vælge fortieelse af nogen af de synder, som man allerede har gjort sig bevidst.

4. Så kan man begynde forfra. Denne begyndelse bør præges af **ønsket om at forbedre sig**. Den må ikke inddrage planlægning af gentagelse af de gamle synder. I realiteten kan det ske, at de gamle synder gentages. Sker det på grund af menneskets svaghed, så kan man stadigvæk regne med Guds tilgivelse. Sker det, fordi man nærmest allerede forud for skriftemålene planlægger tilbagefald i de gamle synder, eller også planlægger nye, risikerer man i visse tilfælde synd mod Helligånden.

5. Den nye begyndelse har meget med nyskabelse at gøre. Derfor er den sidste betingelse for en god modtagelse af bodens sakramente **en godtgørelse** der, hvor det kan lade sig gøre. Hvis det ikke direkte er muligt, så kan man finde på en anden form for godtgørelse. Den pålagte bod er også en del af den.

Hvilken indstilling?

Noget blev allerede sagt om indstillingen ved beskrivelse af betingelserne. Her vil jeg prøve at berøre emnet lidt ud fra mine erfaringer. Det varmer mit hjerte at kunne være vidne til, at de fleste skriftende på forhånd bruger tiden på at forberede deres skriftemål. Det glæder mig at kunne se, at skriftemålet først og fremmest betragtes som en forsoning både med Gud og Kirken, og ikke kun som en samtale med præst. Nogle enkelte gange kan jeg dog være lidt usikker, om man har forstået, hvad skriftemål går ud på. Usikkerheden opstår i tilfælde, hvor bekendelse i en høj grad er en fremstilling af sine gode sider. Dette kan være forårsaget af:

1. Et forsøg på selvretfærdiggørelse (dette tilfælde er mest uønskeligt, for i så fald erstatter vi Guds retfærdiggørelse af os med vor egen).
2. En tro på, at modtagelse af absolutionen er afhængig af, om det lykkes for mig at overbevise præsten, at jeg fortjener absolutionen.
3. En tro på, at hvis jeg kun siger mine synder og ikke noget positivt om mig selv, så tror præsten, at jeg kun er de synder, jeg har begået, og at der ikke findes noget godt i mig.
4. Et behov for at kunne præsentere sig selv i en bredere sammenhæng.

Til disse fire punkter vil jeg gerne sige det følgende: Det er godt at bede Gud om hjælp til absolut at kunne undgå de tilfælde, som beskrives i punkter: 1. og 2. De kan opstå på grund af (og føre til) hovmodet, som er kilden til al anden synd.

Hvad det tredje punkt angår, så har jeg lyst til at sige – først og fremmest på mine egne, men også på andre præsters vegne: Allerede i det øjeblik, hvor nogen aftaler et skriftemål med mig, ved jeg (ikke kun tror), at det menneske, som om lidt vil betro sine synder i mit påhør, er meget mere, end synderne, som vaksnes bort. Denne opfattelse styrkes endda efter skriftemålet ganske naturligt (og overnaturligt). *"Er jeres synder som skarlagan, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld."* / Es 1,18 /. Desuden er synderne i forvejen ikke det eneste, der danner mennesket!

Det fjerde tilfælde kan i visse situationer anbefales. Især hvis det drejer sig om en åndelig vejledning, som strækker sig udover formidling af forsoningens sakramente, og især hvis den skriftende selv tror, at han / hun kun er det, hvad han / hun skrifter (det vil sige: synder). I så tilfælde bør bevidstheden om det gode være anledning til taknemlighed overfor Gud og til en optimisme i Gud. Den synder, der omvender sig (stræber efter omvendelsen), har mange grunde til optimisme. I Gud.

Med bedste ønsker om en frugtbar Advent, en frelsefremmende fejring af Jesu Fødsel og et velsignet Nytår
– p. Michal Bienkowski

Kære menighed

Nu hvor kalenderåret går på hæld, er det tid at tage temperaturen på Vor Frue Kirkes menighed.

Og man må sige, at med ca. 130 deltagere til næsten alle søndagsmesserne, står det godt til. Og at menighedshuset altid er fyldt op til den efterfølgende kaffe viser, at det sociale liv i menigheden også fylder meget.

At der så også er en del, vi aldrig ser i kirken, er trist men måske uundgåeligt i en moderne, travl og mere og mere sekulær verden.

Et andet eksempel på den gode stemning er, at det aldrig skorter på frivillig arbejdskraft til alle de mange nødvendige gøremål lige fra rengøring til malerarbejde, og ikke mindst søndagenes kaffebrygning med efterfølgende opvask.

Der skal fra menighedsrådet lyde en stor tak til alle hjælpere uden hvem, vi som menighed, ikke kunne fungere.

På vedligeholdelsesfronten har vi siden sidst fået solide gitre sat op bag skodderne i klokketårnet, så de næste 200 år behøver vi ikke bekymre os om de evindelige dueinvasioner. Og Montfort's kapel er blevet shinet op med en gang frisk maling.

Af flere fremtidige (og nødvendige) vedligeholdelsesprojekter er maling af kirkerummet nok det vigtigste. Men med en estimeret pris på ca. 200.000,00 kr. og kun 136 der betaler kirkeskat (ud af ca. 500 registrerede menighedsmedlemmer) er det lidt en utopi. Så igen en opfordring til at betale kirkeskat. Man kan tilmelde sig på Bispekontoret, desuden vil både præsten og menighedsrådet være behjælpelig.

I skrivende stund har vi også et par projekter igang. Vi har bestilt en flot Kristusfigur til korset, så det endelig efter lang tid bliver et komplet krucifiks. Vi håber, at det når frem inden Jul. Der er også bestilt 2 flagstænger, så vi kan flage med både Dannebrog og Vatikanets flag. Vi har også støvet en stor Kristusstatue op i klokketårnet. Efter endt rensning og maling planlægger vi at opstille den i våbenhuset.

Så er der kun tilbage at sige tak for det gamle år og ønske en god Jul.

Hilsen Menighedsrådet

Den hellige Therese blev født i Alençon i Frankrig i 1873 som den yngste af 9 søskende, hvoraf de 4 døde i barndommen. Forældrene havde begge ønsket at gå i kloster, men deres ønsker blev af forskellige grunde ikke opfyldt, hvorefter de giftede sig og førte et meget fromt familieliv. Alle de 5 døtre blev nonner inden for karmeliterordenen.

Forældrene blev helgenkårede af pave Frans i 2015. Iøvrigt det eneste helgenkårede ægtepar.

Therese blev helgenkåret allerede i 1925 og udnævnt til kirkelærer i 1997.

Thereses mor døde allerede da Therese var 4 år og tabet påvirkede, som naturligt var, Thereses sind, men Thereses ældre søster trådte i moderens sted og Therese fik et meget nært forhold til hende. Da Therese blev 10-11 år trådte søsteren imidlertid ind i karmeliterordnens kloster i Lisieux, hvortil familien var flyttet efter moderens død. Karmeliterordnen er en meget streng og indelukket orden, så Thereses tætte forhold til søsteren måtte ophøre. Dette tab af et elsket familiemedlem var for meget for Thereses letbevægelige sind, og hun blev meget syg med besvimelsesanfald og høj feber, og lægen kunne intet gøre. Så havde Therese sin første vision: en statue af Maria, der stod i hendes værelse viste sig levende for hende med et smil, der strålede af mildhed, godhed og kærlighed og hendes sygdom forsvandt derved. Fra da af blev hendes eget smil et genskin af Guds moders smil. Og det forlod hende aldrig - det ses på alle de billeder, som er efterladt os - et mere og mere ujordisk smil.

Thereses forældre Zelig og Louis.

Efter nogle års forløb bad hun sin far om hans godkendelse af, at hun, når hun blev 15 år, måtte indtræde i karmeliterklosteret, hvor 2 af hendes søstre da var nonner. Han tillod hende det, hvorimod hendes indflydelsesrige onkel, præsten på klostret og senere hendes biskop nægtede det, bl.a. på grund af hendes meget store ungdommelighed. Hendes urokkelighed medførte dog, at hun fik sin far med til at opsøge paven (Leo d. XIII). Denne gav dog heller ikke samtykke, men alligevel lykkedes det til sidst, at man gav sig og i 1888 indtrådte hun.

Hun levede dog ikke et liv som klostrets "lille kæledægge", thi livet i klostret var ikke præget af stor næstekærlighed, hvorimod den daværende priorinde ustandselig dadlede hende og forventede stor underdanighed og hårdt arbejde, ligesom hun led under kulden i klostret, både legemligt og sjæleligt (bortset naturligvis fra hendes egne søstre). Hårdt for hende var imidlertid, at hun led under religiøs tørhed, idet hendes kald viste sig for hende som en drøm, et blændværk og jomfru Marias smil, der havde helbredt hendes sygdom, forsvandt.

Den hellige Therese af Lisieux.

Hun havde imidlertid allerede da udviklet en så stor religiøs modenhed, at hun var i stand til at se på sin situation som en mulighed, der var sendt hende af himlen for at hun kunne stige op til Gud, og hun var fast besluttet på at gå den vej - hun var jo indtrådt for at ofre sig og gøre bod for sjælene. Hun besad da et stort beredskab til at lide, som hun imidlertid skjulte for de andre nonner, der altid så hendes smil, som om alt virkede let for hende og først meget kort før hendes lidelsesfyldte død erkendte hendes storhed.

I dagligdagen stræbte hun efter trofast udførelse af alle dagens små uanseelige gerninger. Det var hvad hun kaldte "DEN LILLE VEJ".

At gå den lille vej bestod i at man udførte de små uanseelige pligter i hverdagen trofast og uden at forvente løn eller ros derfor, idet man udførte alt i en fuldendt kærlighed til Gud. Hun udtalte derom: endelig fandt jeg mit kald - MIT KALD ER KÆRLIGHED.

Hvorfra ved vi om hendes liv og tanker? Hendes søster, der var blevet priorinde, forstod noget af hvad hun indeholdt og bad hende efter nogle år i klostret om at skrive en dagbog, som efter hendes død blev offentliggjort og oversat til en voldsom masse sprog, og derved viste hun (og viser stadig) et meget stort antal mennesker, at enhver kan opnå hellighed, uanset hvor jævn, småtbegavet eller almindelig man er, ved at gøre de små ting og varetage daglige pligter i en fuldendt kærlighed til Gud. Hun fik en særlig slem form for tuberkulose, som hun i begyndelsen forsøgte at skjule, men som bragte hende meget store lidelser.

Den allersidste tid forlod den religiøse tørhed hende dog og Marias smil kom tilbage og trøstede hende.

Hun døde ganske ung i 1897.

Relikvierne af den lille Therese og hendes forældre har været vist her i Danmark i november måned.

Stilhed i kirkerummet - af Margrethe Juulsgaard

I Katolsk Orientering fra oktober måned (KO, nr. 12, 12. oktober 2018) kunne der læses et indlæg om selskabelighed i kirken. Skribenten gør opmærksom på, at der fra dem der søger stilheden ofte høres beklagelse over selskabelighedstrangen, der finder sted i kirkerummet; folk der hilser på hinanden, samt ordvekslinger med den nærmeste person. Forståeligt er det, at de kan føle sig distraheret i deres andagt af den slags forstyrrelser. Når der er besøg fra andre trossamfund ved f.eks. dåb eller firmelse gives der et indtryk af, at det er præstens tilstedeværelse, og ikke Guds nærværelse, der neddæmper udfoldelsen af selskabelighedstrangen. Det er fint med samtale, men fællesskabet findes også i stilheden. Der må gerne tages hensyn til dem, der benytter stilheden inden og efter Messen til bøn.

Mandag, den 24. december - Juleaften

Holbæk: Juleaftens fejring af Herrens Fødsel: Juleaftens Messe kl. 15:30

Tirsdag, den 25. december - Herrens Fødsel (Julenat og Juledag)

Slagelse: Julenatsmesse kl. 00:00

Slagelse: Juledagens Messe kl. 10:30

Kalundborg: Juledagens Messe kl. 15:30

Onsdag, den 26. december - 2. Juledag

Holbæk: International Julemesse kl. 15:30

Lørdag, den 29. december - Den Hellige Families Fest

Holbæk: Højmesse kl. 15:30

Søndag, den 30. december - Den Hellige Families Fest

Slagelse: Højmesse kl. 10.00

Kalundborg: Højmesse kl. 15:30

Mandag, den 31. januar - Nytårsaften

Holbæk: Nytårsaftens Messe kl. 15:30

Tirsdag, den 1. januar: Jomfru Maria, Guds Moder / Nytårsdag

Slagelse: Nytårsdagens Messe kl. 16:00

Kontaktinformationer

Sognepræst

P. Michal Bienkowski
Frederiksgade 7
4200 Slagelse
Tlf: 58 52 06 45
Mobilnr: 20 72 89 51
Email: mb@katolsk-vestsj.dk

Menighedsrådsformand

Peter Dybdal
Tlf: 30 69 38 77
Email: peterdybdal@gmail.com

Næstformand

Wael Somo
Tlf: 40 77 64 15
Email: waelsono@yahoo.dk

Kasserer

Katherine Larsen
Email: larsen-family@live.dk

Kateket, undervisning af børn og unge

George Bachous
bachous@privat.dk

Organist og korleder

Merete Kjærso
Tlf: 23 38 72 48
Email: bmkjaersbo@gmail.com

Webmaster og redaktør

Margrethe Juulsgaard
Email: master@katolsk-vestsj.dk

Sognets hjemmeside: www.katolsk-vestsj.dk

Du kan også finde os på facebook – søg på 'Katolsk Vestsjælland'

Ønsker du at skrive et bidrag til sognebladet, er du velkommen til at sende det til redaktøren.